

ЛИТЕРАТУРЕН
ИНСТИТУТ
Ф. № 8275
ИНВ. №

ПЕТЪР БОЖНОВ ПЕТРОВ

Адвокат. Съученик на Вапцаров в Малинното училище.

Запознахме се през 1926 год. във Варна по време на конкурсния изпит, като кандидати за Малинното училище. Бяхме в една паралелка. Двама членувахме във Въздържа̀телното дружество. Аз бях библиотекар на училището и той идваше много често при мен да четем заедно, а и понякога пилахме заедно. /Аз също имам поетически опити/. Имали сме приятни и неприятни случаи. Практическата ни работа беше обща в продължение на една година.

През последните три години от учението ни практиката - Вапцаров отхвърли някои от принципите, които го ръководеха и прие други, които му дадоха възможност да навлезе в самия живот и се приближи до човека със слабостите. Например, когато постъпи в училището, той беше въздържа̀тел, а после стана страстен пума̀ч и си попииваше. При постъпването беше затворен, избягваше компаниите, беше замислен и настроен писимистично, а по-късно стана по-общителен, по-предприемчив и започна да взема активно участие в обществени начинания. Когато престъпихме прага на Малинното училище, той дойде с психологическа подготовка, която мнозина ученици нямаха. Той познаваше офицери и знатни личности, каквито ние не познавахме. Имаха е случаи, когато сме слушали с внимание разказите му за тези хора. От неговите уста съм слушал, че цар Фердинанд е бил приятел на баща му, че е идвал у тях на гости, че той е имал възможност да го наблюдава и т.н. При това аз знаех, че той е постъпил в училището и с препоръка на двореца.

В периода на възмъжаването си, Вапцаров отрече тези хора, отхвърли някои от ръководните си начала в живота и тръгна по един път, който го очертаваше като индивидуалист, естествено без оформена политическа идеология.

Беше недоволен и много разочарован. След свършването на училището той потъна към своя край и там работеше като техник. Към края на 1934 год. се установих в София. Вапцаров идваше от време на време. Направи ми впечатление, че се е занемарил, че е потиснал поетическия си дар. През 1938 год., при една среща в София, заговорихме за нашата литература, за поезията ни и конкретно го запитах какво прави - пише ли. Махна с ръка и каза: "Остави, хич ме няма!" Упрекнах го и направих усилия да го убедя да дойде в София, където ще намери условия за работа и духовни прояви. Дадох му идеята да се запише в Свободния университет. На тази тема говорихме доста дълго.

Морякът /така ние наричахме Вапцаров, поради това, че ималے съмнителни качества на моряк/ беше учуден от моя успех в живота и без каквито